

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne pet-vice po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Opazke o zaprekah svečanosti v Gorici.

Čitatelji „Slovenskega Naroda“ so čitali članek v prevodu „La grande Slovenia“ ter so gotovo strmeli nad predrznostjo lista, ki na podlagi neresnic in zvijač hujska proti Slovincem, a nič manj strmeli tudi nad državnim pravdnikom, ki ni tega nekvalificiranega hujskanja zabranil. Mi nismo sovražniki svobode in ne želimo nikakor, da bi se ta krčila niti nam, niti našim nasprotnikom, a oni članek je vendar presegal vse, kar se je do sedaj na Goriškem v tem oziru pisalo, in če drugo ne, oportuniteta bi velevala, da se ono hujskanje v pravem času zabrani.

Naslednja številka „Corrierjeva“ je bila zaplenjena radi protesta zoper našo slavnost, ako smo dobro poučeni. A protest se je svobodno kolportiral po mestu, oddal županu, kateri je povedal v javni seji, da ima protest na stotine podpisov. Ako je bil protest tak, da bi kalil lahko mir, zakaj se je svobodno nosil od hiše do hiše in zakaj se razpravlja o njem v mestni hiši? To se nam ne vidi logično. Sicer je bil protest pisan na c. kr. namestništvo v Trstu; kako to, da razpravljajo mestni očetje o njem? Oni, ki so ga podpisali, prosili so vendar slavno namestništvo v Trstu, da jih reši slovenskih nadlog, tedaj bi moral protest v Trst in ne v mestno nišo, v roke župana. Pač pa bi mestno starašinstvo kot tako imelo pravico, v imenu občanov protestovati zoper označeno svečanost.

Dalje, starašinstvo je sklenilo skoraj jedno-glasno, da se ima protest v Trst odposlati, a v petek večer, torej jeden dan pred slavnostjo protest ni bil še v Trst odposlan. Ako bi ga bil župan še le v soboto odposlal, bil bi protest prepozno v Trst prišel, svečanost bi se bila že vršila in namestništvo ne bi imelo prilike, o pravem času narisano nesrečo zabraniti. Je-li bilo vse to komedija? In komu pripada dolžnost, paziti na to, da se v mestni hiši ne igra komedija? A še boljše pride. Ne da bi se bilo vprašalo podpisanih, vzeli se je (ne vemo kdo?) protest nazaj, tako saj poroča „Corriere“. Kdo ima pravico, na c. kr. namestništvo adresovan protest nazaj vzeti? Če kdo, gotovo le oni, ki so ga podpisali, a teh ni nikdo vprašal. Nema li „bralno-podporno društvo v Gorici“ pravice, dotični protest

ali vsaj prepis od visokega namestništva zahtevati ter tam nakopičene neistinitosti ovreči in za eventualna žaljenja zadostjenja iskati? Bi-li ne bilo tudi potrebno preiskovati, ali so vsi podpisi istiniti? Velika večina meščanov trdi, da protesta ni podpisala, od kod torej toliko stotin podpisov? Sploh pa zakaj se boji ta protest in njega osnovevalci svitlobe? Na dan ž njim, na dan s podpisi, ker se marsikomu krivica godi; so taki, ki protesta neso podpisali, a zavidnost in morebiti tudi okoliščine jih dolžijo, da so podpisali, in ljudstvo jih zapušča, ako so trgovci. So tudi taki, ki pravijo, da neso vedeli, kaj so podpisali itd. In protest je veljaven le tedaj, ako ga kdo svobodno podpiše in vé, kaj podpiše.

Mestni župan je poročal javno v seji, da je vsled svojega pohoda pri vis. c. kr. namestništvu v Trstu v dogovoru z dotično oblastnijo poizvedel, da se svečanost more vršiti mej Katarinijem in Kostanjevico, da vabljeni društva in gosti smejo le po postranskih potih v mesto, brez godbe, brez petja in brez razvitih zastav. V tem poročilu je mnogo nejasnega. Kateri poti so postranski (suburbaree)? A poleg vsega je v tem poročilu neistinitost, katera bi bila imela najbrž velike posledice, ako se bi bila svečanost vršila.

Gospod župan je rekel, da društva morajo po mestu iti brez razvitih zastav, c. kr. okrajno glavarstvo pa je dalo pisano, da ono ni županu nikdar te koncesije naredilo ter izjavlja, da društva smejo s svojimi zastavami skozi mesto. To županovo poročilo se je proti navadi dalo takoj v tisk ter že drugi dan razposlalo po vsem mestu. Kaj bi moglo navstati iz tega? Ali bi ne bili nekateri meščani opiraje se na županovo izjavo začeli: „abasso le bandiere“ in ali bi ne bili naši gostje in odborniki se temu protivili na podlagi glavarjevega odloka? Ali nesti s tem dve obiaštvi, mestno in politično, nevedé pripravili terén, da nasprotni elementi skup trčijo? Zakaj ni c. kr. glavarstvo onega poročila zaplenilo ali popravilo, zakaj ni v seji navzočni komisar župana korigiral? Kdo bi bil odgovoren, ako bi bilo prišlo vsled tega do nerada, preprirov in tepežev? Mari-li Slovenci?

Še marsikatero bi imeli na srcu, pa potrpiamo, da vlada odgovori na interpelacijo, katera pride danes v dež. zboru na vrsto.

Iz „Narodnega sebranja“ bolgarskega.

Trnovo 9. julija.

Izvanredna sesija, po novih volitvah prva, bila je sklicana te dni v staro bolgarsko prestolnico Trnovo. Izbiri so se vršili po starem izbornem redu, tako da šteje sedaj sebranje 190 poslancev. Od teh jih je došlo do sedaj v Trnovo 167.

V prestolnem govoru omenil je knez, da je sklicana ta sesija samo za to, da zve vlada narodno voljo, katera je prvi pogoj uspešnemu razvitku države, in da zamore mirno razvijati svoje prihodnje delovanje ter predstaviti v redovnej sesiji nekatere neobhodne zakonske osnove; sedaj da je navstal jedenkrat čas, da se deluje mirno in tiho na razbistrenjej podlogi obstoječega režima.

Te besede prestolnega govora so zares vredne, da jih razmisli vsak Bolgar; kajti dosedanje petletno razvitje bolgarske države ne prikazuje ničesar drugega, nego borbo ne za načela — nego več ali manje samo za osebe. Kdo bo minister: Peter ali Pavel, to se je vprašalo in zagovarjalo, a ne kaj bo napravil, ali kaj bo v stanji napraviti koristnega za državo in narod.

Zato je umestno rekel poslanec Simidov dan pred odpiranjem narodnega sebranja: napravimo rajše 50 ministerskih stolic, namesto 5, da se nasitijo vsi kričači jedne in druge stranke, a dajte narodu mira in pokoja: država bo imela od pokojnega življenja brez strankarskih borb toliko koristij, da lahko plačamo vsem 50 ministrom po 12.000 frankov, in še bo par milijonov dobička.

Bili so začeli treznejši poslanci tudi zares na to delovati, da se napravi mir, in da se složita Cankov in Karavelov, da si podasta bratsko roko v znamenje soglasja. Ta dva sta namreč voditelja liberalne in radikalne stranke, ali kakor se imenujejo: zadovoljne (Cankov) in nezadovoljne stranke (Karavelov). Cankov je zahteval kot pogoj pomirbe to, da Karavelov ne bode predsednik sebranja, a je pripravljen vzeti ga v svoj kabinet kot ministra. A nezadovoljni so hoteli, da bode predsednik sebranja Karavelov, a predsednik ministerstva naj makari ostane Cankov. Na to se Cankov ni hotel soglasiti, in poslednjega večera pred odkritjem sebranja je pomirba splavala po Jantri, in tako je prišlo da je Karavelov dobil 97

LISTEK.

Knez Srebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

XXXVIII. Poglavlje.

Odhod iz slobode.

(Dalje.)

— Zahvaliti bi se bil moral carju in vsprejeti njegovo milost.

— Ali se šališ, Boris Teodorovič, ali resnico govoriš? Kako bi se bil mogel za to zahvaliti carju? Zakaj se pa ti sam ne zapišeš v opričino?

— To je drugače, knez. Jaz že vem, kaj delam. Jaz carju ne ugovarjam; on mene sam neče upisati v opričino; toliko sem že dosegel. Ali, ko bi bil ti stopil na mesto Vjazemskega, postal bi bil carjev oroženosec ter bil bi vedno v obližji Ivana Vasiljeviča, in s tem bi lahko vsem koristil. Midva bi vzajemno delovala, in še opričino bi spodkopala.

— Ne, Boris Teodorovič, jaz ne bi znal tega. Saj ti sam praviš, da se mi vse bere na obrazu.

— To prihaja od tega, ker se ti nečeš pre-

magati, knez. A, ko bi ti sklenil, premagati svojo odkritosrčnost, ko bi bil le radi videza ustopil v opričino, kaj bi midva vsega ne mogla storiti! A poglej mene; jaz sem sam, bijem kakor ščuka ob led, vsacega se moram bati, vsako besedo premisliti, včasih se mi kar vrti v glavi! Ko bi pa bila dva okolu carja, bi se tudi sile podvojile. Takih ljudi, kakor si ti, ni dosti, knez. Povem ti naravnost: jaz sem se zanašal na te, od kar sem te prvokrat videl!

— Jaz nesem za to, Boris Teodorovič. Tlikokrat sem se že prizadeval privaditi se tujim običajem, a ne gre. Bog ti daj zdravje, ti si pa, kakor bi bil ustvarjen za to. Resnico ti povem, da mi marsikdaj ni bilo po volji, da misliš jedno, govoriš pa drugo; zdaj pa vidim, kaj ti hočeš, in razumem, da je najbolje tako delati, kakor ti. Jaz bi tudi hotel, pa ne znam, Bog mi ni dal sposobnosti za to. Sicer pa, kaj bi sedaj govoril o tem, sam veš, da me car na mojo željo pošlje v vojni polk.

— To nič ne de, knez. Ti bodeš zopet pobil Tatarje, in car te bode zopet poklical pred oči. Oroženosec sicer ne moreš več biti, a če poprosiš, v opričino te pa še zapišejo. Pa ko bi se ti ne posrečilo, pobiti Tatarjev, prišel bodeš v Moskvo, ko

preteče Heleni Dmitrijevni čas udovstva. Tega se ne boj, da bi se preoblekla v nuno; to se ne bode zgodilo, Nikita Romanovič; jaz bolje poznam človeško srce, kakor pa ti; iz ljubezni ni vzela Morozova, zakaj bi se pa tudi zdaj ponunila Počakaj samo, da se ohladi kri in posuše solze; in jaz ti bodem na svatbi za tovariša, ako hočeš.

— Hvala tebi, Boris Teodorovič. Meni je težko, da si že toliko storil zame in jaz tebi z ničemer povrniti ne morem. Ko bi bilo treba zate pretrpeti muke ali pa dati življenje! A v opričino me ne kliči, pa pri carju tudi biti ne morem. Zato je treba odreči se vesti, ali pa imeti tvoj razum. Ali jaz bi le zastonj krivil dušo. Vsakemu je Bog kaj družega odločil, Boris Teodorovič: sokol ima svoje letanje, labud svoje; da bi le vsak živel po pravici.

— Tedaj ti mene več ne dolžiš, Boris Teodorovič, da jaz ne postopam naravnost, a le po ovinkih.

— Greh bi bilo dolžiti te, Boris Teodorovič. Ne govorim že o sebi, pa koliko si drugim dobrega storil! In tudi mojim tovarišem bi bilo brez tebe šlo jako trdo. Ne ljubi te zastonj narod. Vsi stavijo na tebe svoja upanja, vsa dežela gleda na tebe!

V obče smo pa iz dobrega vira poizvedeli, da so židje jako strastno agitovali in hujskali zoper svečanost, dokaz je tudi „Corriere“ sam, katerega uredjuje židkinja Luzzatto.

V obče se tudi ventilira vprašanje — in še Tržaški list „Imparziale“ piše o tem, da bi se osnovali magazini za različne vrste blaga v Solkanu in Šenpetru, tako da ne bo treba ljudstvu niti v mesto zahajati.

Kakšne korake bodo kolovodje Goriških Slovencev v tej zadevi učinili, to je za sedaj tajnost.

S Cola nad Vipavo 12. julija. [Izvirni dopis] Tukaj se dogajajo žalostne da prav žalostne reči nekaj časa sem: Mirna, značajna in spoštovana oseba, katere skrbi za omiko in napredek, je dobila pred nekaj meseci pismo, v katerem se ji žuga s smrtjo od zato osnovane zarote, ako se, z natanko določenim dnevom ne izseli s Cola. To od najpoglednejšega in najzlobnejšega človeka pisano pismo se je uročilo žandarmeriji.

Po krčmah je razgrajanje in pobijanje, kakor da bi bilo vsega v izobilju tukaj, ne pa pomankanje. Krčmar Makso Žgur ni bil v noči od 29. na 30. m. m. skozi tri ali štiri ure gospodar in zapovedovalec v svoji hiši. Razgrajalec, kakor od koga nahujkan razbija po krčmi in podrobi vse, kar mu pride v roke; grozi krčmarju in sinu njegovemu, držeč nož v roki, s smrtjo; ulomi vrata v drugo sobo ter išče kje bi, katerega dobil, da bi mu bil v žrtev njegovemu nečloveškemu početju. Vsi domači so se mu morali umakniti. Naznanjen je sodnji in prišel bode v roke pravice. Ta žalosten dogodjaj je že drugi. V zgodnji spomladi t. l. se je zbralo tudi neko noč več ponočnjakov mej njimi seveda tudi gori omenjeni razgrajalec kakor načelnik, in sin nekega visoko letečega kmeta, ki bi rad veljal za izobraženega, pred neko hišo v Orešji, ter so začeli kamenje lučati v okna hiše in vozove premetavati. Učinili so toliko škode, da je gospodar primoran bil naznaniti to sodnji. Zakaj da ni bilo nobene preiskave, o tem vedó gospodje v Vipavi.

Če bo šlo to tako naprej, da bode imele nekatere osebe nekak privilegij, ne bo miroljubnemu človeku kmalu več možno tukaj v miru živeti. Žalostne razmere koncem 19. stoletja!

Ljudje so tukaj sicer uljudni in mirnega značaja, le nekoliko je surovežev, in ti so oženjeni, štejejo se za možake in še za izobražene; ti pa so ravno isti, ki mirne ljudi žalijo kolikor in kakor jim drago, imajo nekak privilegij!

Izobraženosti pogrešamo tukaj, akopram imamo že nekaj let bralno društvo v prospeh omiki. Pa kaj pomaga bralno društvo, ko se ravno pri društvenih sejah dogajajo neolikanosti in odurnosti proti odbornikom oziroma udom in gostom, in to od krčmarja samega, od moža, ki hoče biti bolj izobražen, kakor vsak drug, a mirne odbornike pita z besedami, ki žalijo čast.

Ni čuda potem, da ni posebno priljubljen in da jadikuje z vso svojo družino, da so mu vsi nekako nasprotni.

Isti krčmar se tudi ponaša prav rad, da je jako priljubljena oseba v občini, da pa temú ni tako, je dokaz, ker je pri župana volitvi ostal na cedilu kljub vsemu njegovemu prizadevanju in terorizmu.

Izoljen je bil za župana g. Makso Žgur, krčmar in posestnik v kljub vsemu nasprotju.

Nasprotna stranka je bila uročila pritožbo, katera pa ni bila po njih željah rešena.

Da je g. Makso Žgur izvoljen županom zadovoljna in vesela je vsa občina.

Domače stvari.

— (Častnima meščanom Ljubljanskima) gg. grofu Taaffeju in grofu Falkenhaynu doposlal je mestni magistrat te dni poznani firmi Kanka na Dunaji izdelani diplomi. Diplomisti jako umeteljno vezani v zeleno usnje in imati v sredi na platnicah krasno izdelan emailiran grb Ljubljanskega mesta. Diplomisti so podpisali župan g. Grasselli, podžupan g. Vaso Petričič in mestni odbornik g. Ledenik.

— (Na Dunaj) odpeljali so se včeraj gospodje dr. Josip Vošnjak, državni poslanec, M. Vošnjak, posestnik in načelnik „Zveze slovenskih posojilnic“ in A. Kurtz, podjetnik na Slatini, v zadevah železnice na Slatino, za katero si bodo prizadevali vzbuditi pozornost gospoda trgovskega ministra.

— (Slavnost v Vodmatu.) Ni ga še bilo in gotovo ga dolgo ne bode toliko občinstva v Vodmatu, kakor včeraj. Na tisoče nagromadilo se je naroda okoli Bavdekove z zelenjem in zastavami okrašene hiše, pred katero je stal ličen slavolok z napisoma: Dobro došli! in „Hrast se omaje in hrib, zvestoba Slovencev ne gane“. Po sv. Petra cesti, ki je bila deloma v zastavah, prikorskala sta: mnogobrojno zastopano veteransko društvo in „Sokol“, po Ljubljani pa Krakovsko brodovje s čitalničnimi pevci in drugim občinstvom, z zanimanjem pričakovano od na nabrežji nagromadenega ljudstva. Ko so se društva vsopredila pred hišo Bavdekovo, pozdravil je župan Bavdek s kratkimi in srčnimi besedami došle goste, potem pa njegova hčerka v krepkem nagovoru veteransko društvo, „Sokola“ in pevski zbor; Vodmatske krasotice v lepej narodnej noši s pečami na glavi pa so vsakej zastavi omenjenih društev poklonile po jeden krasen venec, članom pa duhteče šopke. — Na to je nastopil okrajni glavar g. Mahkot ter v govoru, po jeziku in po obliki izbornem, spominal se lanskim slavnostnim dnij in naglašal današnje slavnosti pomen. Ko je bilo oblečena deklica razkrila spominsko pločo z napisom:

Njega c. kr. apost. Veličanstvo
FRANC JOŽEF I.

presviti cesar avstrijski,

blagoizvolil je bil v 13. dan meseca julija 1883. leta o vselem godu 600 letne združbe naše kranjske dežele s prevzišeno Habsburško rodovino na tem mestu prijazno sprejeti poklon častite duhovščine sv. Petra in pozdrav Moščanske občine pod načelstvom Martina Bavdeka nje župana, kateri je v spomin vesele dogodbe ta kamen postavil 1884. leta.

končal je g. glavar Mahkot svoj govor s trikratnim živioklicem na presvitelega cesarja, kateri klic je vzbudil tisočeri odmev. Mej gromom topičev zapeli so čitalnični pevci cesarsko pesen, katero je občinstvo razoglavo poslušalo. Potem je dvorni svetnik grof Chorinsky v slovenskem jeziku nagovoril župana Bavdeka, poudarjajoč, da je z veseljem vsprejel povabilo k tej patrijotični slavnosti, ki je občini in vsej deželi v čast. Isto tako je govoril deželni glavar grof Thurn, čegar govor, kakor prejšnji so bili vsprejeti z navdušenimi živioklici. S tem je bil končan oficijalni del slavnosti in začel se je v notranjih prostorih banket, pri katerem se je napivalo v tem redu: župan Bavdek cesarju, grof Chorinsky Bavdeku, grof Thurn občini Moščanski, dr. Papež glavarju grofu Thurnu, dr. Poklukar Winklerju in njega zastopniku grofu Chorinskemu, dr. Vošnjak okr. glavarju Mahkotu, dr. Dolenc župniku sv. Petra in županu Bavdeku, zastopnikoma duhovščine in kmetskega stanu, okr. glavar Mahkot deželnim poslancem, zvonaj pa se je razvila prav živahna ljudska veselica s petjem, godbo veterancev in konečne s plesom. Ob 9. uri zvečer točno po sporedu povratek v mesto v spremstvu na tisoče broječe množice.

— (Ljubljanska ljudska kuhinja) praznovala je včeraj jako slovesno obletnico lanskega pohoda Nj. Veličanstva. Razen nad 100 dijakov, bilo je pogostenih še nad 300 Ljubljanskih revežev z dobrim kosilom, potico, vinom in pivom. Velike zasluge za lepo svečanost pridobil si je utemeljitelj ljudske kuhinje g. mestni blagajnik Hengthaler in ves odbor, posebno gospe, na čelu jim gospa pl. Fiechtl in gospa Hübschmann. Pivo so darovali gg. Auer, Kosler in König, vino pa gospa J. Recher. Prišli so obiskat ljudsko kuhinjo, kjer je sviral godba domačega pešpolka brezplačno, gospa baronica Winkler, dvorni svetnik grof Chorinsky, župan g. Grasselli, magistratna svetnika gospoda Perona in Vončina in mnogo odličnega občinstva. Gosp. Hengthaler napil je navdušeno napitnico cesarju, katerej so mej sviranjem cesarske pesni vsi navzočni z živio in slavklici pritrjevali. Dvorni svetnik grof Chorinsky izjavil je g. Hengthalerju in gospem svojo iskreno zahvalo za njih blagodejno patrijotično delovanje. Gosp. Rost pa se je zahvalil v imenu revežev in srčno napil Nj. Veličanstvu cesarju.

— („Hic niger est, hunc tu Romane caveto!“) Gospod Detter, ki priporoča in prodaja svoje šivalne stroje po našej deželi, spada mej ono vrsto ljudi, ki so s preskromnim imetkom naselili se mej nami, tu si osnovali lastno ognjišče in v teku kratkih let si tako opomogli, da se vozijo v lastnej kočiji. Nesmo mu zavidni na preugodnem gmotnem stanju, a zahtevati smemo vsekako, da g. Detter gostoljubnosti, katero uživa mej nami, ne skrini, da se mirno in pošteno obnaša. Tega pa ravno g. Detter ne stori. Včeraj, ko so se naša na-

rodna društva vračala iz Vodmata, skozi mesto, je to mogočnega g. Detterja tako razdražilo, da je vzkliknil: „Ist das ein gemeines Volk, ein Gesindel!“ Vsak pristen narodnjak bode znal, kako se mu je ravnati proti možu, ki je neolikan dovolj, da se poslužuje tako razžaljivih izrazov.

— (Velikansk škandal) prouzročil je včeraj ob 11. uri po noči pred kazinskim vrtom brez vsacega povoda odgovorni urednik „Ljubljanskega buteljna“ alias „Laibacher Wochenblatt“ zasni „zubringer“ za krščenice in natakariče g. **Frane Müller**. Prišel je s kazinskega vrta in pričel na ves glas hudovati se na pred uhodom stoječe mestne stražnike, češ, zakaj neso ustavili mimo kazinskega vrta z godbo idočih „Sokolov“. G. Müller pital je stražnike in slovensko občinstvo z jako neolikanimi izrazi. Celo proti magistratnemu svetniku gospodu Peroni obnašal se je g. Müller jako surovo, in da bi ga ne bil odpeljal drug gospod, Bog zna, kaj bi se bilo g. Müllerju zgodilo. Vsekako pa se bode od policije napravila objava proti g. Müllerju zaradi razžaljenja straže na državno pravdnštvo. In tacega človeka, kakor je Müller, ki v jednomer zabavlja na Slovence, naši ljudje še podpirajo s tem, da pri njem naročujejo časnike itd. Goriški Slovenci so pač drugi možje v tej zadevi!

— (Umrli) je 11. t. m. v Gleichenbergu na Štajerskem P. Aleksander Roblek, mašnik iz reda sv. Frančiška in slikar, stoprav 36 let star. Pokojni je bil jako nadarjen slikar in je slikal v Ljubljanki frančiškanski cerkvi podobo sv. Frančiška v kapeli, na vnanjem zidu cerkve oo. frančiškanov pa dve stranski podobi sv. Antona in Frančiška Ser.

— (Mesto Kamnik) obhaja obletnico bivanja Njegovega Veličanstva v tukajšnjem mestu po sledečem sporedu: Zvečer 15. t. m. je razsvetljava mesta. Društvo veterancev z godbo, požarna bramba in pevsko društvo prirede bakljado in serenado. Mej tem se bodo na več krajih mesta prižigali bengalični ogoji. Zjutraj 16. t. m. jutrajna godba, ob 9. uri slovesna maša v farni cerkvi, katera se udeleže vsi c. kr. uradi, častniki tovarne za smodnik, vsa društva, šolska mladež in pričakovati je tudi družega občinstva. Ta dan razobesile se bodo po mestu zastave. Zvečer je koncert v vrtu g. Fišer-ja. Začetek razsvetljave in sploh slavnosti naznanil se bode po strelu iz možnarja na Malem gradu. Podrobnejše poročilo o izidu slavnosti priobčimo.

— (Načelstvo zveze „slovenskih posojilnic“) prosi vse posojilnice, da naj izpolnijo računski izkaz za prvo poletje in do 20. t. m. pošljejo, da pride v priložnost številko „Zadruga“. To je prav lahko storiti, ker ni treba celega računa skleniti, ampak le toliko, kakor dotični obrazec kaže.

— (Trtna uš) širi se tudi v Istri. Veščaki našli so jo v Škofljicah in na Mlaki v Piranskem okraju.

— (Veronauk in c. kr. šolski nadzorniki.) Vsled pritožbe nekega župnijskega urada na Gorenjem Avstrijskem, spoznalo je naučno ministerstvo, da c. kr. okrajni šolski nadzorniki nemajo pravice, nadzorovati veronauka.

— (Cvet in sad.) Po pošti doposlala se nam je danes škatljica, v njej pa rozga, zanimljiva za tega delj, ker je na njej cvet in sad, namreč popolnem razvita, skoro dozorela hruška in sveže hrušvevo cvetje. Ker ni bil priložen noben listič, smo po zavitku s precejšnjim trudom uganili, da se nam je ta redkost doposlala z Vrhnike.

— (Na Tržaške čitalnice vrtu) bode počenši z 19. t. m. vsako prvo in tretjo soboto v meseci koncertna godba. Priznavati se mora, da odbor izvrstno opravičuje zaupanje družabnikov.

— („Matica hrvatska“) začela je razposiljati svoje knjige. Vsak član dobi sedem zvezkov. Novi člani se vsprejemajo, dokler je še letošnjih knjig. Člani naj se torej podvizajo. Več o knjigah, ko nam bodo došle.

— (Razpisano) je mesto c. kr. okrajnega sodnika na Vranskem in c. kr. pristava v Konjicah. Prošnje za obe mesti do 24. t. m.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Reka 14. julija. Nemšk z benzinom natorvorjen parobrod unel se je danes zjutraj v luki za petrolej. Mornarji in vojaki avstrijskega brodovja odpeljali so ga ven na morje, kjer še gori.

